Lumi kalandjai: A szélmalom

A szélmalom három hete áll, a falunak fogy a lisztje, odafent pedig, a szerkezet mellett, három gólyafióka alszik. Egy mese arról, mikor éri meg várni.

Azon a nyári délutánon, amikor a tengeri szél végigsöpört a falu háztetőin, a szélmalom négy nagy vitorlája meg sem mozdult. Pedig ha máskor belekapott a szél, az egész falu hallotta, ahogy a malom dolgozik.

Három hete álldogált így, mozdulatlanul, mint négy felemelt kéz. A molnár minden reggel kiballagott hozzá, felnézett rá, aztán fejcsóválva visszament.

A vitorlák vászna szélfútta volt és foltos. A malom tövében kagylóhéj ropogott a lépések alatt, a küszöbre pedig finom, fehér lisztpor települt.

Lumi éppen akkor érkezett, amikor a falusiak az utolsó zsák lisztet osztották szét a téren. Kis kupacokba mérték, és közben senki nem beszélt.

„Elromlott?", kérdezte Lumi a molnártól.

„Nem tudom", felelte az ember. „Fent valami megakadt. De én már nem mászok fel, öreg a térdem."

Lumi nekiindult a létrának. Keskeny volt, és minden fokánál erősebben fújt a szél. A fokok halkan recsegtek a talpa alatt.

Odafent, a nagy fogaskerék mellett egy fészek ült, ágakból és nádból rakva. Benne három gólyafióka aludt egymáshoz búj va. Az egyik megmozdult álmában, aztán tovább aludt.

Lumi lemászott, és elmondta, mit látott. A téren mindenki odafordult.

A molnár megvakarta a fejét. „Akkor kiszedjük a fészket", mondta. „A falunak liszt kell."

Lumi nem szólt rögtön. Valami nehéz szorult a torkába, mert tudta, hogy nem ezt várják tőle.

„Még nem tudnak repülni", mondta aztán. „Ha most kiszedjük, nem marad belőlük semmi."

Még nem tudnak repülni.

A molnár sokáig nézte a malmot. „Mennyi idő, amíg kirepülnek?", kérdezte végül.

„Tizenkét nap", felelte az öreg takács. „Talán tizenhárom."

A molnár bólintott. „Akkor várunk", mondta. „De addig őrölni kell valamivel."

Aznap este a tér közepén két öreg kézimalmot állítottak fel. Lumi őrölt először, aztán a molnár, aztán a takács fia, aztán mindenki sorban.

A kézimalom köve nehezen forgott, és a liszt lassan szitált a vászonra. Lassú munka volt, estére fájt a karjuk. De reggelre lett kenyér.

Aki éppen nem őrölt, az mesélt. Így ment ez tizenkét napon át, és a falusiak lassan megszokták, hogy este a téren találkoznak.

A tizenharmadik reggelen a három fióka kiállt a fészek szélére. Egy darabig billegtek, és a szél belekapott a pihés tollukba. Aztán elrugaszkodtak.

Délben Lumi mászott fel újra, és kiemelte az üres fészket. Nem dobta el: lent a molnár vette át tőle, és letette a malom tövébe, egy száraz helyre, hogy jövőre is meglegyen.

„Köszönöm, hogy szóltál", mondta a molnár. „Tizenkét nap nem olyan nagy ár."

„Te őröltél a legtöbbet", felelte Lumi.

Estére a szélmalom megint zúgott. A falu meghallotta, és sokan kiálltak a kapuba hallgatni.

Néha az a legtöbb, amit adhatunk valakinek, hogy várunk rá még egy kicsit.

Vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Volt már olyan, hogy várnod kellett valakire? Milyen érzés volt?
2. Szerinted miért nem dobta el a molnár az üres fészket?
3. Kire vagy mire érdemes szerinted várni?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod:
mesemorzsak.hu/blog/mesek/fejleszto-mesek/lumi-kalandjai-a-szelmalom/